

Republika Hrvatska
Trgovački sud u Splitu
Split, Sukoišanska 6

Poslovni broj: 13 P-704/2015-81

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Splitu, po sutkinji Rajani Buljan, u pravnoj stvari tužitelja Salonit d.d. u stečaju, Vranjic, Krešimirova bb, OIB: 14755697651, zastupanog po stečajnom upravitelju Drašku Lambaši, a ovaj po punomoćniku Draganu Mijoču, odvjetniku u Splitu, protiv tuženika pod 1. Republike Hrvatske, OIB: 52634238587, zastupane po Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu, Gundulićeva 29a i tuženika pod 2. Grada Solina, Solin, Stjepana Radića 42, OIB: 40642464411, zastupanog po punomoćniku Tomislavu Sesartiću, odvjetniku u Solinu, uz sudjelovanje umješača na strani tužitelja pod 1. Novi Salonit d.o.o. u stečaju, Zagreb, Radnička cesta 27, OIB: 74737876059, zastupanog po punomoćnici Jaki Čurić, odvjetnici u Zagrebu i pod 2. Bascon d.o.o. Zagreb, Radnička 27, OIB: 28992793633, zastupanog po punomoćniku Josipu Paiću, odvjetniku u Splitu, radi utvrđenja prava vlasništva, nakon glavne i javne rasprave zaključene 4. veljače 2021. uz sudjelovanje zamjenika punomoćnika tužitelja Vedrana Milića, odvjetnika u Splitu, zastupnika po zakonu tuženika pod 1. Jurice Jurača, zamjenika županijskog državnog odvjetnika u Splitu, punomoćnika tuženika pod 2. Tomislava Sesartića, odvjetnika u Solinu te zamjenice punomoćnika umješača pod 1. i pod 2. Dore Živković, odvjetnice u Splitu, na ročištu za objavu presude 22. ožujka 2021.

presudio je

I Utvrđuje se da je tužitelj Salonit d.d. u stečaju isključivi vlasnik fizički i geometrijski točno određenog realnog dijela nekretnine označene kao čest.zem. 6953/1, Z.U. 5254, K.O. Solin, i to onog dijela te nekretnine, u površini od 3.866 m², koji je označen tijelom A u Skici lica mjesta br. 1 (Tematskoj skici), sadržanoj u nadopuni nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za geodeziju Ante Bošnjaka, ing.geod. od 18. rujna 2020., broj 2/19-229, u parničnom predmetu Trgovačkog suda u Splitu, broj P-704/2015, a koja nadopuna nalaza i mišljenja čini sastavni dio ove presude, pa je navedeni tužitelj ovlašten na temelju ove presude izvršiti parcelaciju predmetne nekretnine na način da se iz navedene nekretnine izdvoji fizički i geometrijski točno određeni naprijed navedeni i opisani realni dio iste, da se navedeni izdvojeni dio formira kao samostalna čestica zemljišta sa novim katastarskim brojem te da je tužitelj Salonit d.d. u stečaju ovlašten provesti navedenu parcelaciju u katastru zemljišta i u zemljišnoj knjizi za K.O. Solin.

II Dužan je tuženik pod 2. Grad Solin trpjeti parcelaciju nekretnine označene kao čest. zem. 6953/1, Z.U. 5254, K.O. Solin, na način da se iz navedene nekretnine izdvoji fizički i geometrijski točno određeni realni dio nekretnine, poblize označen i preciziran u točki I. izreke ove presude te da se navedeni dio formira kao samostalna čestica zemljišta s novim

brojem i provede parcelacija predmetne nekretnine u katastru zemljišta i u zemljišnoj knjizi za K.O. Solin.

III Tužitelj Salonit d.d. u stečaju je ovlašten na temelju ove presude i prijavnog lista, kojim će se izvršiti parcelaciju nekretnine označeni kao čest.zem. 6953/1, Z.U. 5254, K.O. Solin, opisana u točkama I. i II. izreke ove presude, u zemljišnoj knjizi za K.O. Solin, zatražiti i postići upis uknjižbe prava vlasništva na novoformiranoj čestici zemljišta, nastaloj tom parcelacijom i prijavnim listom, na svoje ime i za svoju korist, za cijelo, uz prethodno brisanje prava vlasništva s imena tuženika pod 2. Grada Solina za cijelo.

IV Utvrđuje se da je tužitelj Salonit d.d. isključivi vlasnik nekretnina označenih kao čest. zem. 6953/2, čest. zem. 6953/3, čest. zem. 6953/4, čest.zem. 6953/5 i čest. zem. 6953/6, sve upisane u Z.U. 5254, K.O. Solin, koje nekretnine su označene tijelima B, C, D, E i F u Skici lica mjeta br. 1 (Tematskoj skici), sadržanoj u nadopuni nalaza i mišljenja stalnog sudskog vještaka za geodeziju Ante Bošnjaka, ing.geod. od 18. rujna 2020., broj 2/19-229, u parničnom predmetu Trgovačkog suda u Splitu, broj P-704/2015, a koja nadopuna nalaza i mišljenja čini sastavni dio ove presude, pa je ovlašten na temelju ove presude zatražiti i ishoditi u nadležnoj zemljišnoj knjizi upis uknjižbe prava vlasništva navedenih nekretnina, na svoje ime i za svoju korist, za cijelo, uz istodobno brisanje tog prava s imena tuženika pod 2.

V Nalaže se tuženicima pod 1. i pod 2. da tužitelju naknade trošak parničnog postupka u iznosu od 46.749,78 kuna, u roku od 15 dana, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 22. ožujka 2021. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, dok se za više zatraženi trošak u iznosu od 24.562,72 kune, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama koje teku na taj iznos od 22. ožujka 2021. pa do isplate po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za 3 (tri) postotna poena, zahtjev tužitelja odbija kao neosnovan.

VI Nalaže se tuženicima pod 1. i pod 2. da umješaču Novi Salonit d.o.o. u stečaju naknade trošak postupka u iznosu od 20.000,00 kuna, u roku od 15 dana, dok se za više zatraženi iznos od 46.537,50 kuna zahtjev umješača pod 1. odbija kao neosnovan.

VII Nalaže se tuženicima pod 1. i pod 2. da umješaču Bascon d.o.o. naknade trošak postupka u iznosu od 21.250,00 kuna, u roku od 15 dana, dok se za više zatraženi iznos od 4.375,00 zahtjev umješača pod 2. odbija kao neosnovan.

Obrazloženje

Tužitelj je 7. listopada 1998. Općinskom sudu u Splitu podnio tužbu protiv tuženika Republike Hrvatske, radi utvrđenja prava vlasništva. Tužitelj u tužbi navodi kako je zemljište označeno kao čest. zem. 6953, neplodno 4121 m² i zgrada 1371 m², K.O. Solin upisano kao javno dobro. Navedene nekretnine da su zapravo vlasništvo tužitelja te da ih tužitelj koristi već dugi niz godina, odnosno od samog osnivanja te pravne osobe. Prema tome, kako zemljišnoknjižno stanje ne odgovara stvarnom stanju jer su navedene nekretnine upisane kao vlasništvo tuženika Republike Hrvatske, tužitelj predlaže da sud nakon provedenog postupka donese presudu kojom će utvrditi da je upravo tužitelj isključivi vlasnik predmetne nekretnine

i naložiti tuženiku da tužitelju izda tabularnu ispravu sposobnu za prijenos navedenog zemljišta na tužiteljevo ime, uz istovremeni upis brisanja prava vlasništva tuženika. Tužitelj je u prilogu tužbe dostavio zemljišnoknjižni izvadak za predmetnu nekretninu, kao i prerin katastarskog plana.

U odgovoru na tužbu tuženik Republika Hrvatska se usprotivio navodima iz tužbe te je predložio da sud nakon provedenog postupka odbije tužbeni zahtjev kao neosnovan.

S obzirom da je nad tužiteljem tijekom postupka otvoren stečajni postupak, Općinski sud u Splitu se rješanjem poslovni broj P-1544/98 od 2. srpnja 2004. oglasio stvarno nenadležnim i ustupio predmet ovom sudu kao stvarno i mjesno nadležnom.

U postupku koji je nastavljen pred ovim sudom, tužitelj je podneskom od 13. prosinca 2006. preinačio tužbu na način da je pored dotad tužene Republike Hrvatske tužbu proširio i na sada tuženika pod 2. Grad Solin i to iz razloga što je tijekom postupka kao vlasnik predmetne nekretnine upisan ovdje tuženik pod 2. Grad Solin. U predmetnom podnesku tužitelj je naveo kako je on vlasništvo predmetnih nekretnina stekao dosjelošću s obzirom da je predmetne nekretnine posjedovao prvo prednik tužitelja, a kasnije i sam tužitelj koji je još uvijek u posjedu predmetne nekretnine. Ujedno, tužitelj je naveo kako su predmetne nekretnine u postupku pretvorbe procijenjene kao vrijednost temeljnog kapitala trgovačkog društva Salonit d.d. Vranjic. Stoga, tužitelj predlaže da sud donese presudu kojom će utvrditi kako je upravo tužitelj vlasnik predmetne nekretnine.

Tuženik pod 2. se usprotivio navodima iz tužbe te je istaknuo kako predmetna nekretnina nije smjela biti uključena u temeljni kapital trgovačkog društva Salonit d.d. iz razloga što je ta nekretnina oduvijek bila vlasništvo Grada Solina, odnosno u trenutku pretvorbe da je bila vlasništvo njegovog pravnog sljednika Općine Solin. Stoga, tuženik pod 2. Grad Solin smatra kako unošenje predmetne nekretnine u društveni kapital Salonita d.d. nije izvršeno u skladu sa zakonom i kao takvo da ne proizvodi nikakve pravne učinke.

Tijekom postupka, tužitelj je isticao kako su svi objekti koji su sagrađeni na predmetnoj nekretnini sagrađeni u skladu s građevinskim dozvolama, a neki da su sagrađeni još 1921. godine, odnosno otkad je tvornica počela s radom, a ostali objekti da su izgrađeni prije 1968. pa da su već na taj način legalizirani. Stoga, tužitelj smatra da je vlasništvo, osim što je mogao steći dosjelošću i unošenjem predmetne nekretnine u temeljni kapital društva, stekao i gradnjom objekata na navedenom zemljištu.

Presudom ovog suda, poslovni broj P-621/2006 od 15. prosinca 2008. odbijen je kao neosnovan tužbeni zahtjev. Iz obrazloženja te presude, u bitnom, proizlazi kako je ovaj sud odbio tužbeni zahtjev kao neosnovan iz razloga što je po provedenom postupku utvrdio da se tužitelj, kao i njegov prednik, nalaze u posjedu predmetnih nekretnina neprekidno od 1973., međutim, kako se predmetna nekretnina nalazila u režimu javnog dobra, prednik tužitelja, odnosno tužitelj, da nije mogao steći pravo vlasništva na toj nekretnini niti dosjelošću niti građenjem, sukladno tada važećim odredbama Zakona o osnovnim vlasničkopravnim odnosima ("Narodne novine" broj 93/51.). Isto tako, prvostupanjski sud je smatrao da predmetne nekretnine nisu mogle biti procijenjene u temeljni kapital društva Salonit d.d. s obzirom da su iste bile upisane kao javno dobro kojim na temelju zakona upravlja Republika Hrvatska.

Predmetna presuda potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-1669/09-3 od 8. veljače 2011.

Povodom izjavljene revizije tužitelja, Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revt-243/2011-2 od 27. svibnja 2015. ukinuo presudu Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj P-621/2006 od 15. prosinca 2008., kao i presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, poslovni broj PŽ-1669/2009-3 od 8. veljače 2011. i predmet vratio sudu prvog stupnja na ponovno suđenje. Vrhovni sud Republike Hrvatske je u toj odluci izrazio stav prema kojem okolnost što je određena nekretnina upisana u zemljišnoj knjizi kao javno dobro ne mora značiti da se doista radi o takvom statusu nekretnine ako se takva nekretnina faktično ne koristi kao dobro u uporabi. Stoga da je moguće, a slijedom korištenja nekretnine u javnom dobru, da takva nekretnina izgubi svojstvo javnog dobra pa može biti predmetom stjecanja prava vlasništva. Nadalje, iz predmetne odluke proizlazi kako bi iz utvrđenja pred prvostupanjskim sudom proizlazilo da za takav zaključak postoje pretpostavke, no slijedom utvrđenja da se dio nekretnine u površini od 325 m² nalazi izvan poslovnog kruga tužitelja da valja ocijeniti je li predmetna nekretnina, odnosno nekretnine nastale njenom parcelacijom, u cijelosti izgubila svojstvo javnog dobra ili samo djelomično o čemu bi onda ovisio zaključak je li tužitelj ostvario sve pretpostavke za stjecanje vlasništva na predmetnim nekretninama u cijelosti ili samo djelomično.

Sukladno odredbi članka 394.a Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 58/93., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 02/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14. i 70/19. – dalje: ZPP) ovaj sud je vezan pravnim shvaćanjem na kojem se temelji rješenje revizijskog suda.

Stoga, u ponovljenom postupku trebalo je utvrditi je li predmetna nekretnina označena kao čest.zem. 6953/1, Z.U. 5254, K.O. Solin, 6953/2, čest. zem. 6953/3, čest. zem. 6953/4, čest.zem. 6953/5 i čest. zem. 6953/6, sve upisane u Z.U. 5254, K.O. Solin, javno dobro, kao i to je li tužitelj stekao pravo vlasništva predmetne nekretnine, bilo na temelju dosjelogosti, građenjem ili unošenjem predmetnih nekretnina u temeljni kapital društva Salonit d.d.

Tužitelj je podneskom od 23. studenog 2020. uredio tužbeni zahtjev na način da je svoj zahtjev uskladio s nalazom i mišljenjem sudskog vještaka geodetske struke Ante Bošnjaka.

Sud je tijekom postupka izveo dokaz pregledom i čitanjem isprava i dokumentacije sadržane u spisu i to: izvotka iz zemljišne knjige za nekretninu označenu kao čest.zem. 6953 upisane u K.O. Solin (list 3 spisa), prerisa katastarskog plana, rješenja Trgovačkog suda u Splitu, poslovni broj St-13/02 od 6. svibnja 2005., izvotka iz zemljišne knjige za predmetnu nekretninu koji je sadržan u spisu na listovima 34-36, rješenje Općinskog suda u Splitu, poslovni broj Z-7614/01 od 7. studenog 2001., rješenje Fonda za privatizaciju od 2. rujna 2003., rješenje Agencije za restrukturiranje i razvoj od 20. listopada 1992., rješenje o izmjeni statusa zemljišta u k.o. Solin od 11. svibnja 2001. Grada Solina, rješenja Uprave za urbanizam, graditeljstvo i komunalne poslove (listovi 60-73, 266-279, 285-304 spisa), prijavni list (listovi 344-349 spisa), pregledao je spis Ureda državnog arhiva u Splitsko-dalmatinskoj županiji broj 474/UP-387/72, proveo je vještačenje po vještaku za geodeziju Marku Miševiću te Anti Bošnjaku, kao i očevid na licu mjesta.

Tužbeni zahtjev je osnovan.

Među strankama nije bilo sporno da tužitelj koristi nekretnine označene kao čest.zem. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6, upisane u zk.ul. 5254, sve k.o. Solin, da je u postupku privatizacije poduzeća Salonit na temelju rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju izvršena rezervacija dionica u protuvrijednosti tog zemljišta iz razloga što su postojali neriješeni imovinskopravni odnosi, da je predmetna nekretnina do 2001. bila upisana u zemljišnim knjigama kao javno dobro, kao ni to da je predmetna nekretnina od 2001. upisan kao vlasništvo tuženika pod 2. Grada Solina. Isto tako, među strankama nije bilo sporno ni to da je tužitelj gradio objekte na predmetnoj nekretnini.

Kao sporno, trebalo je utvrditi predstavlja li predmetna nekretnina koja je označena kao 6953 k.o. Solin, a koja je parcelirana i kao takva upisana u zemljišne knjige sa oznakama čest zem. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6., zk. ul 5254, sve k.o. Solin, javno dobro. Nadalje, trebalo je utvrditi je li tužitelj na toj nekretnini stekao pravo vlasništva, kao i na kojem temelju s obzirom da je tužitelj isticao kako je vlasništvo predmetne nekretnine stekao dosjelošću, građenjem, kao i unošenjem predmetne nekretnine u temeljni kapital društva Salonit d.d.

Tijekom postupka, ocjenom svih izvedenih dokaza, utvrđeno je:

- da je nekretnina označena kao čest. zem. 6953 k.o. Solin površine 4121 m², označena kao neplodno i zgrada površine 1371 m² bila upisana u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu kao javno dobro,

- da je ta nekretnina parcelirana i kao takva upisana pod oznakama čest. zem. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6 u zk. ul. 5254 k.o. Solin,

- da je 11. svibnja 2001. doneseno rješenje Grada Solina o izmjeni statusa zemljišta u k.o. Solin i to baš za prije označene nekretnine na način da se navedene nekretnine izuzimaju iz opće upotrebe i gube značaj javnog dobra s time da će se izvršiti upis prava vlasništva u korist Grada Solina, a što je i uslijedilo na temelju rješenja Općinskog suda u Splitu broj Z-7614/01 od 7. studenog 2001. uz prethodno uknjižbu brisanja javnog dobra,

- da se ranije prednik tužitelja, a sada tužitelj, nalaze u posjedu predmetnih nekretnina neprekidno od 1973. na temelju odobrenja za građenje Općine Split od 15. svibnja 1973., 10. srpnja 1973. i 7. prosinca 1973. radi izgradnje objekata radi obavljanja registrirane djelatnosti prednika tužitelja odnosno tužitelja,

- da se sve navedene nekretnine nalaze unutar tvorničkog kruga tužitelja te da su u cijelosti privedene svrsi obavljanja gospodarske djelatnosti tužitelja i to tako da na čest. zem. 6953/2 se nalazi dio poslovne zgrade tužitelja, na nekretnini oznake čest. zem. 6953/3 je izgrađena kotlovnica za ranije obavljanje djelatnosti tužitelja, na nekretnini čest. zem. 6953/4 je izgrađena kompresorska stanica u kojoj se nalaze kompresori za komprimiranje zraka, na čest. zem. 6953/5 je izgrađena pumpna stanica za mazut, na nekretnini čest. zem. 6953/6 je izgrađeno skladište azbesta i to sjeveroistočni dio skladišta azbesta i na nekretnini čest. zem. 6953/1 je u većem dijelu betonirao dvorište koje služi za skladište gotovih proizvoda tužitelja sa manjim dijelom zelene površine kao i raznim instaliranim uređajima i opremom u funkciji obavljanja djelatnosti tužitelja, osim dijela predmetne nekretnine u površini od 325 m² koja se nalazi izvan poslovnog kruga tužitelja,

- da je na temelju rješenja Hrvatskog fonda za privatizaciju, u postupku pretvorbe društvenog poduzeća Salonit Vranjic, izvršena rezervacija dionica u protuvrijednosti predmetnog zemljišta iz razloga što su postojali neriješeni imovinskopravni odnosi, sve sukladno rješenju oznake Klasa: UP/I-943-01/03-02/93 Ur.broj: 563-03-02/04-2003-5 od 2. rujna 2003.

Najprije, sukladno uputi Vrhovnog suda Republike Hrvatske, trebalo je utvrditi je li nekretnina za koju tužitelj traži utvrđenje prava vlasništva, odnosno nekretnine nastale

njenom parcelacijom, a koja je do 2001. bila upisana kao javno dobro, uopće bila javno dobro, odnosno je li izgubila svojstvo javnog dobra i kada.

Odredbom članka 35. stavak 4. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima ("Narodne novine" broj 91/96. i 68/96. – dalje: ZV), propisano je da svatko ima pravo na stvarima u vlasništvu Republike Hrvatske koje su namijenjene za uporabu svih (javna dobra u općoj uporabi) služiti se na način koji je radi ostvarenja te namjene odredilo tijelo ili ustanova kojoj su dane na upravljanje, odnosno tijelo nadležno za određivanje namjene, koje njima neposredno upravlja. Ako nije što posebno propisano zakonom, na javna dobra u općoj uporabi na odgovarajući se način primjenjuju pravila koja vrijede za opća dobra.

Prema tome, iz naprijed citirane odredbe članka ZV-a proizlazi da bi javno dobro bila ona stvar u vlasništvu Republike Hrvatske koja je namijenjena za uporabu svih, a što bi značilo da su se svi, a ne samo tuženik, bili u mogućnosti koristiti se predmetnom nekretninom, kako bi se ista smatrala javnim dobrom u smislu naprijed citirane odredbe.

Tijekom postupka, ocjenom svih izvedenih dokaza, vještačenjem po vještaku geodetske struke, kao i očevitom na licu mjesta, utvrđeno je da nekretnina koja je predmet spora označena kao čest. zem. 6953 upisana u k.o. Solin, odnosno nekretnine koje su nastale njenom parcelacijom, nije predstavljala javno dobro u općoj uporabi već da je ista otkad je dana na upravljanje i korištenje predniku tužitelju (najkasnije 1973.), bila ograđeni kompleks unutar kojeg su se isključivo obavljale gospodarske djelatnosti prednika tužitelja, kao i samog tužitelja. Stoga, predmetna nekretnina, bez obzira na to što je do 2001. bila upisana u zemljišnim knjigama kao javno dobro, kako se nije koristila kao javno dobro nego je korištena isključivo za obavljanje gospodarske djelatnosti tužitelja, po ocjeni ovog suda, predstavlja nekretninu koja je podobna za stjecanje prava vlasništva.

Uvidom u izvadak iz zemljišne knjige sadržan u spisu (list 3) utvrđeno je da je nekretnina označena kao čest. zem. 6953 upisana u K.O. Solin, uistinu bila upisna kao javno dobro u zemljišnim knjigama, a što nije bilo sporno tijekom postupka.

Uvidom u izvadak iz zemljišne knjige koji je priložen spisu (list 34-36 spisa) utvrđeno je da je izvršena parcelacija predmetne nekretnine te da je izvršeno cijepanje nekretnine označene kao čest. zem. 6953 upisane u zk. uložak 5254, k.o. Solin, na nekretnine označene kao čest. zem. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6. te da je kao vlasnik predmetne nekretnine upisan Grad Solin, ovdje tuženik pod 2.

Uvidom u rješenje Općinskog suda u Splitu, Odjela za zemljišne knjige, poslovni broj Z-7614/01 od 7. studenog 2001. utvrđeno je da je izvršen otpis čestica 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6 (kao i čestica 6955/1, 2, 3 koje nisu predmet ovog postupka) iz popisa I i pripis istih u zk. ul. 5254 te uknjižba istih na Grad Solin uz istovremeni upis brisanja javnog dobra.

Uvidom u rješenje Grada Solina od 11. svibnja 2001. (list 45 spisa) utvrđeno je da se nekretnine označene kao čest. zem. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6. upisane u k.o. Solin, kao javno dobro izuzimaju iz opće upotrebe i da time gube značaj javnog dobra jer u naravi da te nekretnine predstavljaju dio građevinske parcele unutar tvorničkog kruga tvornice Salonit d.d.

Prema tome, iz navedenih isprava proizlazi kako nije sporno da predmetna nekretnina nikada nije niti imala opću uporabu niti je ikada predstavljala javno dobro koje bi služilo bilo kome drugom osim tužitelju u čijem tvorničkom krugu se predmetna nekretnina i nalazi, a

kojoj nitko osim tužitelja ne može ni pristupiti jer je taj tvornički krug ogradaen na način da je pristup istom moguć samo uz dozvolu tužitelja.

Stoga, nakon što je utvrđeno da je predmetna nekretnina, odnosno nekretnine koje su nastale njenom parcelacijom, podobna za stjecanje prava vlasništva, trebalo je utvrditi je li tužitelj na predmetnoj nekretnini stekao vlasništvo.

Odredbom članka 30. stavak 1. ZV-a propisano je da je pravo vlasništva stvarno pravo na određenoj stvari koje ovlašćuje svoga nositelja da s tom stvari i koristima od nje čini što ga je volja te da svakoga drugoga od toga isključi, ako to nije protivno tuđim pravima ni zakonskim ograničenjima.

Članak 114. stavak 1. ZV-a propisuje da se vlasništvo može steći na temelju pravnoga posla, odluke suda, odnosno druge nadležne vlasti, nasljeđivanjem i na temelju zakona, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da je na temelju stavka 1. tog članka stečeno pravo vlasništva kad su ispunjene sve pretpostavke određene zakonom.

Odredbom članka 129. stavak 1. ZV-a propisano je da kad je zakon odredio da će se vlasništvo steći ispunjenjem određenih pretpostavki koje nisu pravni posao, ni odluka suda ili drugoga tijela na temelju kojega se stječe vlasništvo, niti su nasljeđivanje, onaj kome se glede neke stvari ispune te pretpostavke stječe samim tim pravo vlasništva na njoj u trenutku ispunjenja tih pretpostavaka.

Tužitelj je tijekom postupka isticao kako je on vlasništvo predmetne nekretnine stekao na temelju zakona, i to da je vlasništvo predmetne nekretnine stekao dosjelošću, građenjem kao i unošenjem predmetne nekretnine u temeljni kapital društva Salonit d.d.

Stoga, trebalo je utvrditi najprije jesu li ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću.

Odredbom članka 159. stavak 1. ZV-a propisano je da se dosjelošću stječe vlasništvo stvari samostalnim posjedom te stvari ako taj ima zakonom određenu kakvoću i neprekidno traje zakonom određeno vrijeme, a posjednik je sposoban da bude vlasnikom te stvari. Iz stavka 2. istog članka proizlazi da samostalni posjednik čiji je posjed pokretne stvari zakonit, istinit i pošten, stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom tri godine, a takav posjednik nekretnine protekom deset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja, dok iz stavka 3. istog članka proizlazi da samostalni posjednik pokretne stvari kojemu je posjed barem pošten stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom deset godina, a takav posjednik nekretnine protekom dvadeset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja. Iz stavka 4. predmetnog članka proizlazi da će samostalni posjednik stvari u vlasništvu Republike Hrvatske, županija i jedinica lokalne samouprave i jedinica područne (regionalne) samouprave i s njima izjednačenih pravnih osoba, kao i stvari u vlasništvu crkve ili drugih pravnih osoba koje ne traže za sebe dobitak nego služe za dobrotvorne ili druge općekorisne svrhe, steći dosjelošću vlasništvo tih stvari tek pošto je njegov zakonit, istinit i pošten, ili barem pošten, samostalni posjed neprekidno trajao dvostruko vrijeme od onoga iz stavaka 2. i 3. ovoga članka.

Odredbom članka 160. stavak 1. ZV-a propisano je da vrijeme potrebno za dosjelost počinje teći onoga dana kad je posjednik stupio u samostalni posjed stvari, a završava se istekom posljednjega dana vremena potrebnoga za dosjelost, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da se u vrijeme potrebno za dosjelost uračunava i vrijeme za koje su prednici

sadašnjega posjednika neprekidno posjedovali kao zakoniti, poštenu i istiniti samostalni posjednici, odnosno kao poštenu samostalni posjednici.

Dakle, da bi se utvrdilo jesu li ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću trebalo je utvrditi je li tužitelj imao samostalan posjed predmetne nekretnine koja ja označena kao čest.zem. 6953/1, 2, 3, 4, 5 i 6., z.u. 5254, k.o. Solin, kao i to je li tužitelj sposoban biti vlasnikom te nekretnine, odnosno kakav je po kakvoći bio njegov posjed.

Posjed je faktička vlast nad određenom stvari. Posjednik je osoba koja ima faktičnu vlast glede neke stvar, a samostalni posjednik je onaj koji tu stvar posjeduje kao da je njezin vlasnik tj. na takav način da ne priznaje ničiju višu posrednu vlast na stvari. Što se tiče kakvoće, za stjecanje prava vlasništva dosjelošću zahtijeva se zakonitost, istinitost i poštenje. Posjed je zakonit ako posjednik ima pravo na posjed tj. ako ima valjani pravni temelj toga posjedovanja. Posjed je istinit ako nije pribavljen silom, potajno, prijevarom ili zlouporabom povjerenja. Posjed je pošten ako posjednik koji ga je stekao nije znao niti je s obzirom na okolnosti imao dovoljno razloga posumnjati da mu ne pripada pravo na posjed. Poštenje se presumira (članak 18. stavak 5. ZV-a).

ZV kada predviđa dosjelost kao način stjecanja prava vlasništva, ovisno o kakvoći posjeda koju je posjednik određene stvari imao, razlikuje tzv. redovitu i izvanrednu dosjelost. Tzv. redovita dosjelost propisana je odredbom članka 159. stavak 2. ZV-a, dok je tzv. izvanredna dosjelost propisana odredbom članka 159. stavak 3. ZV-a. Razlika između redovne i izvanredne dosjelosti sastoji se u kakvoći posjeda koju je posjednik neke stvari imao, pa tako samostalni posjednik čiji je posjed pokretne stvari zakonit, istinit i pošten (dakle, kvalificirani) stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom tri godine, a takav posjednik nekretnine protekom deset godina neprekidnog samostalnog posjedovanja (tzv. redovita dosjelost), dok samostalni posjednik pokretne stvari kojemu je posjed barem pošten stječe je dosjelošću u vlasništvo protekom deset godina, a takav posjednik nekretnine protekom dvadeset godina neprekidnoga samostalnog posjedovanja (tzv. izvanredna dosjelost).

Iz ovog razlikovanja vidljivo je da se za redovitu dosjelost zahtijeva kvalificirani posjed (posjed koji je zakonit, istinit i pošten), a za izvanrednu samo da je pošten.

Kako je predmetna nekretnina vlasništvo Grada Solina, rokovi propisani za stjecanje prava dosjelošću su dvostruko duži od onih propisanih odredbom članka 159. stavak 2. i 3. ZV-a, sve sukladno odredbi članka 159. stavak 4. ZV-a.

Među strankama nije bilo sporno da se tužitelj, odnosno njegov prednik nalazi u posjedu predmetne nekretnine najkasnije od 1973. i to na temelju odobrenja Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove koja su priložena spisu.

Uvidom u Odobrenje za građenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove, Odsjek za urbanizam i građevinarstvo, broj 357/Up-I-78/73/BE/TI od 10. srpnja 1973., Odobrenje za građenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove, Odsjek za urbanizam i građevinarstvo, broj 357/Up-I-226/73/BE/TI od 7. srpnja 1973., Odobrenje za građenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove, Odsjek za urbanizam i građevinarstvo, broj 357/Up-I-22/73/BE/TI od 15. svibnja 1973. (listovi 60-70 spisa) utvrđeno je da je tim rješenjima dozvoljeno građenje određenih objekata investitoru Tvornici "Dalmacija cement" Solin – "Antiša Vučićić", Vranjic.

Prema pravnom shvaćanju Vrhovnog suda Republike Hrvatske zauzetom na sjednici Građanskog odjela koja je održana 14. veljače 2019. prihvaćeno je pravno shvaćanje prema kojem pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću (kvaliteta i trajanje posjeda, sposobnost posjednika biti vlasnikom stvari, te sposobnost stvari da bude u vlasništvu) moraju biti ispunjene u vrijeme podnošenja tužbe.

Prema tome, trebalo je utvrditi jesu li se u trenutku kad je tužba proširena na Grad Solin (13. prosinca 2006.) bile ispunjene pretpostavke za stjecanje prava vlasništva tužitelja dosjelošću na utuženim nekretninama.

Naime, uvidom u naprijed citirana rješenja Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove koja su priložena spisu utvrđeno je da se tužitelj nalazi u posjedu nekretnine označene kao čest.zem. 6953 k.o. Solin, a za koju je kasnije izvršena parcelizacija, najkasnije od 1973. Stoga, tužitelj ima valjani pravni temelj posjedovanja predmetne nekretnine (odobrenje Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove), a njegov posjed je, osim toga, istinit i pošten. Dakle, tužitelj ima tzv. kvalificirani posjed predmetne nekretnine.

Kako je riječ o nekretnini koja je u vlasništvu Grada Solina, bez obzira na to što je ranije bila upisana kao javno dobro (a to stvarno nikada nije bila), tužitelju je za stjecanje prava vlasništva predmetne nekretnine bilo potrebno posjedovati tu nekretninu dvadeset godina, sukladno odredbi članka 159. stavak 4. ZV-a, u svezi s odredbom članka 159. stavak 2. ZV-a.

Iz svih dokaza koji su izvedeni tijekom postupka, kao i iz navoda tuženika koji su izneseni tijekom postupka, nesporno je da je tužitelj, odnosno njegov prednik, neprekidno u posjedu predmetne nekretnine najkasnije od 1973. pa do danas. Prema tome, kako je do podnošenja tužbe, a koja je protiv tuženika pod 1. podnesena 1998., tužitelj predmetnu nekretninu posjedovao kao kvalificirani posjednik više od dvadeset godina, a do proširenja tužbe na tuženika pod 2. Grad Solin 13. prosinca 2006., preko trideset godine, po ocjeni ovog suda, ispunjene su pretpostavke za stjecanje prava vlasništva dosjelošću na predmetnoj nekretnini.

Iz nalaza i mišljenja sudskog vještaka Ante Bošnjaka, a koje ovaj sud ocjenjuje kao vjerodostojno te u cijelosti provedeno u skladu s pravilima struke, utvrđeno je da predmetne nekretnine u naravi predstavljaju industrijske i poslovne zgrade u okviru ograđenog kompleksa te je izvršena identifikacija predmetnih nekretnina. Isto tako, sudski vještak je naveo kako sve navedene čestice zgrada predstavljaju objekta (zgrade) industrijske i poslovne namjene te da su sve prikazane na situacijskom planu Potvrde o lokaciji Uprave za urbanizam, građevinarstvo i komunalne poslove, Odsjeka za urbanizam i građevinarstvo Općine Split br. 356/448/70/VJ/IT od 16. srpnja 1970., dopunjene potvrdom br. 356/77/71/VJ/PN od 22. travnja 1971.

U skladu s tim nalazom i mišljenjem, tužitelj je uredio tužbeni zahtjev podneskom od 23. studenog 2020.

Stoga, iz svega naprijed navedenog proizlazi kako predmetne nekretnine nisu javno dobro, da se tim nekretninama koristio isključivo tužitelj i to od sedamdesetih godina 20. stoljeća, da je tužitelj imao valjan pravni temelj posjedovanja tih nekretnina, da je njegov

posjed bio istinit i pošten. Prema tome, po ocjeni ovog suda, ostvarene su sve pretpostavke za stjecanje prava vlasništva tužitelja na predmetnim nekretninama dosjelošću.

Iako je tužitelj tijekom postupka isticao kako je, osim dosjelošću, pravo vlasništva predmetne nekretnine stekao građenjem, kao i unošenjem te nekretnine u temeljni kapital društva, s obzirom da je utvrđeno kako je tužitelj stekao pravo vlasništva dosjelošću, ovaj sud se neće posebno osvrnuti na to je li tužitelj pravo vlasništvo mogao steći i po tim osnovama.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkama I., II., III., IV. izreke.

S obzirom da je tuženik pod 1. Republika Hrvatska tijekom postupka isticao kako nije pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari, potrebno je referirati se i na to. Naime, među strankama nije bilo sporno da je predmetna nekretnina za koju tužitelj traži utvrđenje prava vlasništva u ovom postupku bila najprije upisana kao javno dobro. Prema tome, kako je upravo Republika Hrvatska formalno bila vlasnik predmetne nekretnine u vrijeme podnošenja tužbe, a koja je otuđena tijekom postupka i upisana kao vlasništvo tuženika pod 2., sukladno odredbi članka 195. stavak 1. ZPP-a, to ne sprječava da se postupak završi i u odnosu na tuženika pod 1. Takav pravni stav zauzet je i na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske održane 21. listopada 2019. Naime, kad tuženik otuđi stvar ili pravo tijekom parnice, na što suprotna strana nije mogla utjecati, tada članka 195. stavak 1. ZPP-a isključuje primjenu pravila o pravno relevantnim činjenicama koje postoje u vrijeme zaključenja glavne rasprava te je mjerodavno stanje koje je postojalo u vrijeme podnošenja tužbe.

Stoga, nisu osnovani navodi tuženika pod 1. kako isti nije pasivno legitimiran u ovoj pravnoj stvari.

Kako su tužitelj i umješaci postavili zahtjev za naknadu troškova postupka, sukladno odredbi članka 154. stavak 1. ZPP-a, u svezi s odredbom članka 164. stavak 1. i 2. ZPP-a i članka 155. stavak 1. ZPP-a, valjalo je odlučiti o zahtjevu tužitelja i umješaca za naknadu troškova postupka.

Odredbom članka 154. stavak 1. ZPP-a propisano je da je stranka koja u cijelosti izgubi parnicu dužna protivnoj stranci i njezinu umješacu naknaditi troškove izazvane vođenjem postupka.

Odredbom članka 164. stavak 1. ZPP-a propisano je da o naknadi troškova odlučuje sud na određen zahtjev stranke, bez raspravljanja, dok iz stavka 2. istog članka proizlazi da je stranka dužna u zahtjevu određeno navesti troškove za koje traži naknadu.

Odredbom članka 155. stavak 1. ZPP-a propisano je da će sud prilikom odlučivanja o troškovima postupka stranci odrediti naknadu samo onih troškova koji su bili potrebni za vođenje parnice. O tome koji su troškovi bili potrebni te o visini troškova odlučuje sud ocjenjujući brižljivo sve okolnosti, osobito vodeći računa o pravilima ovoga Zakona koja za pripremanje glavne rasprave određuju upućivanje podnesaka i jedno pripremno ročište te jedno ročište za glavnu raspravu.

Po ocjeni ovog suda, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, tužitelju je valjalo priznati trošak sastava tužbe u visini 100 bodova (Tbr. 7.1. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika ("Narodne novine" broj 142/12., 103/14., 118/14. i 107/15. – dalje:

Tarifa), trošak zastupanja na ročištima održanim 3. studenog 2006., 13. prosinca 2006., 26. siječnja 2007., 25. svibnja 2007., 7. rujna 2007., 26. listopada 2007., 30. studenog 2007., 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018. po 50 bodova (Tbr. 9.2. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 25. travnja 2007., 30. siječnja 2008., 16. svibnja 2008., 10. rujna 2008., 4. svibnja 2017., 8. lipnja 2017., 19. veljače 2018., 2. srpnja 2018., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 19. studenog 2019., 16. srpnja 2020., 17. prosinca 2020. i 4. veljače 2021. po 100 bodova (Tbr. 9.1. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 20. lipnja 2007., 4. travnja 2008. i 24. listopada 2008. po 25 bodova (Tbr. 9.5. Tarife), trošak sastava žalbe protiv presude u visini 125 bodova (Tbr. 10.1. Tarife), trošak sastava revizije u visini od 150 bodova (Tbr. 10.6. Tarife), trošak zastupanja na ročištu za objavu presude u visini od 50 bodova (Tbr. 9.3. Tarife), trošak sastava četiri obrazložena podneska u iznosu od po 100 bodova (Tbr. 8.1. Tarife). Dakle, tužitelju je valjalo priznati ukupno 2.900 bodova. Kako vrijednost boda iznosi 10,00 kuna (Tbr. 50. Tarife), tužitelju je valjalo priznati ukupno 29.000,00 kuna, uvećano za 25% PDV-a (7.250,00 kuna), odnosno sveukupno 36.250,00 kuna.

Nadalje, tom iznosu je valjalo pridodati trošak sudskih pristojbi na tužbu i žalbu u ukupno iznosu od 3.000,00 kuna, kao i trošak vještačenja u iznosu od 7.499,78 kuna.

Dakle, tužitelju je valjalo priznati ukupan trošak postupka u iznosu od 46.749,78 kuna, dok je za više zatraženi iznos od 24.562,72 kune, zajedno sa zakonskim zateznom kamatom, zahtjev tužitelja valjalo odbiti kao neosnovan.

Na dosuđeni iznos troškova postupka tužitelju je priznata i zatražena zakonska zatezna kamata koja teče na iznos od 46.749,78 kuna od presuđenja (22. ožujka 2021.) pa do isplate, po stopi propisanoj člankom 29. stavak 2. Zakona o obveznim odnosima ("Narodne novine" broj 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18.).

Naime, prilikom odlučivanja o zahtjevu tužitelja za naknadu troškova ovaj sud je vodio računa o tome je li na ročištima raspravljano o glavnoj stvari, je li ročište odgođeno prije početka raspravljanja ili je do odgode ročišta došlo nakon početka raspravljanja, sve sukladno odredbama Tbr. 9.1., 9.2. i 9.5. Tarife. Isto tako, iako je tužitelj u spis dostavio više od četiri obrazložena podneska, imajući u vidu da je Tbr. 8.1. Tarife propisano da se odvjetniku priznaje trošak sastava najviše četiri obrazložena podneska, tužitelju nije priznat trošak sastava preostalih podnesaka. Nadalje, tužitelju nije priznat ni trošak izbivanja iz pisarnice za potrebe očevida jer taj trošak odvjetniku pripada samo onda kad se radnje održavaju u mjestu koje je izvan sjedišta ureda odvjetnika. Nadalje, tužitelju nije priznat niti trošak vještačenja u iznosu od 5.500,22 kune jer je za potrebe geodetskog vještačenja tijekom postupka isplaćeno 7.499,78 kuna.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom V izreke.

Nadalje, umješaču pod 1. Novi Salonit d.o.o. u stečaju je valjalo priznati trošak sastavljanja četiri obrazložena podneska u visini od po 100 bodova (Tbr. 8.1. Tarife), trošak sastava revizije u visini od 150 bodova (Tbr. 10.5. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018., 16. srpnja 2020. i 17. prosinca 2020. po 50 bodova (Tbr. 9.2. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 8. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 19. studenog 2019., 16. srpnja 2020. i 4. veljače 2021. po 100 bodova (Tbr. 9.1. Tarife). Dakle, umješaču pod 1. je valjalo priznati ukupno 1.600 bodova. Kako vrijednost boda iznosi 10,00 kuna (Tbr.

50. Tarife), umješaču pod 1. je valjalo priznati ukupno 16.000,00 kuna, uvećano za 25% PDV-a (4.000,00 kuna), odnosno sveukupno 20.000,00 kuna.

Zahtjev umješača pod 1. je valjalo odbiti za više zatraženi trošak u iznosu od 46.537,50 kuna.

Naime, sud je prilikom odlučivanja o zahtjevu umješača pod 1. za naknadu troškova vodio računa o označenoj vrijednosti spora. Isto tako, umješaču pod 1. nije priznat trošak uvida i kopiranja spisa, kao ni materijalni trošak. Naime, ne radi se o troškovima koje bi umješaču bila dužna naknaditi protivna strana, dok je prilikom odlučivanja o zahtjevu umješača za naknadu troškova pristupa na ročišta sud vodio računa o tome je li se na ročištu raspravljalo o glavnoj stvari ili su ista odgođena prije početka raspravljanja.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom VI izreke.

Nadalje, umješaču pod 2. Bascon d.o.o. je valjalo priznati trošak sastava tri obrazložena podneska u visini od po 100 bodova (Tbr. 8.1. Tarife), trošak sastava revizije u visini od 150 bodova (Tbr. 10.5. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 30. lipnja 2017., 9. travnja 2018., 10. prosinca 2018., 16. srpnja 2020. i 17. prosinca 2020. po 50 bodova (Tbr. 9.2. Tarife), trošak zastupanja na ročištima održanim 30. ožujka 2017., 8. lipnja 2017., 19. veljače 2018., 2. srpnja 2018., 5. rujna 2018., 13. veljače 2019., 3. listopada 2019., 19. studenog 2019., 16. srpnja 2020. i 4. veljače 2021. po 100 bodova (Tbr. 9.1. Tarife). Dakle, umješaču pod 2. je valjalo priznati ukupno 1.700 bodova. Kako vrijednost boda iznosi 10,00 kuna (Tbr. 50. Tarife), umješaču pod 2. je valjalo priznati ukupno 17.000,00 kuna, uvećano za 25% PDV-a (4.250,00 kuna), odnosno sveukupno 21.250,00 kuna.

Zahtjev umješača pod 2. je valjalo odbiti za više zatraženi trošak u iznosu od 4.375,00 kuna.

Naime, sud je prilikom odlučivanja o zahtjevu umješača pod 2. za naknadu troškova vodio računa o tome je li se na ročištu raspravljalo o glavnoj stvari ili su ista odgođena prije početka raspravljanja.

Slijedom navedenog, odlučeno je kao pod točkom VII izreke.

U Splitu 22. ožujka 2021.

Dokument je elektronički potpisan:
RAJANA BULJAN
 Vrijeme potpisivanja:
 22-03-2021
 10:04:59

Dr.
 RAJANA BULJAN
 ŽUPANIJSKI SUD U SPLITU
 OŠTICE
 BULJAN
 RAJANA BULJAN

Sutkinja

Rajana Buljan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude stranke mogu izjaviti žalbu. Žalba se podnosi putem ovog suda, u roku od 8 (osam) dana od dana primitka pisanog otpredavanja ove presude, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske.

Dostaviti:

- tužitelju po punomoćniku Draganu Mijoču, odvjetniku u Splitu
- tuženiku pod 1. po Županijskom državnom odvjetništvu u Splitu, Split, Gundulićeva 29a
- tuženiku pod 2. po punomoćniku Tomislavu Sesartiću, odvjetniku u Solinu
- umješraču pod 1. po punomoćnici Jaki Čurić, odvjetnici u Zagrebu
- umješraču pod 2. po punomoćniku Josipu Paiću, odvjetniku u Splitu
- u spis

Broj zapisa: eb2f8-de850

Kontrolni broj: 06a25-1e122-fa24a

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:
CN=RAJANA BULJAN, L=SPLIT, O=TRGOVAČKI SUD U SPLITU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://usluge.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti-dokumenta/>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, Trgovački sud u Splitu potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.